

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE:

Przepisy dyscyplinarne dla Policji Państwowej, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych na podstawie art. 21 ustawy o Policji Państwowej z dnia 16 września 1919 roku.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Funkcjonariusz Policji za wykroczenie służbowe, nieobjęte kodeksem karnym, podlega karom dyscyplinarnym w myśl przepisów, podanych w rozdziale III.

W razie spełnienia przestępstwa, przewidzianego w kodeksie karnym lub w ustawach specjalnych, przeprowadzone będzie dochodzenie dyscyplinarne w myśl przepisów zawartych w rozdziale V.

Art. 2. Władzy dyscyplinarnej podlegają wszyscy funkcjonariusze Policji Państwowej.

UWAGA: Władzy dyscyplinarnej podlegają również osoby, przyjęte do Policji na służbę próbną.

ROZDZIAŁ II.

Wykroczenia służbowe.

Art. 3. Do wykroczeń służbowych, podlegających karom dyscyplinarnym, należą czyny sprzeczne: a) z obowiązkami i zadaniami służbowymi, b) z porządkiem służby i sposobem zachowania się na służbie, c) z zachowaniem i postępowaniem poza służbą, nie licującym z godnością funkcjonariusza Policji, w szczególności:

1) Niewykonanie zlecenia służbowego swej zwierzchności, niedbalstwo lub jawne lekceważenie przy wykonywaniu obowiązków służbowych, danie kłamliwej odpowiedzi na zapytanie przełożonego w sprawach służbowych,

2) samowolny wyjazd z miejsca urzędowania bez pozwolenia swej zwierzchności, przedłużenie samowolne bez usprawiedliwionej przyczyny urlopu,

3) zejście z posterunku, opóźnienie lub niestawienie się na takowy, stawienie się na posterunek i służbę wogóle w stanie nietrzeźwym, palenie, jedzenie, siedzenie lub spanie na posterunku.

4) niewłaściwe zachowanie się i postępowanie, w szczególności:

używanie wyrazów obraźliwych, pogroźek, wywoływanie sprzeczek, kłótni, bijatyki, uchyłanie się od okazania legitymacji służbowej na żądanie poszkodowanego, obraza przełożonego lub starszego rangą, lekceważenie swych zwierzchników, jako to: nieoddawanie należytych honorów (salutowanie), harde odpowiedzi, pożyczanie pieniędzy, przyjmowanie podarków od podwładnych, używanie podwładnych do posług osobistych, szkodenie w opinii kolegom przez rozsiewanie lub donoszenie przełożonym niesprawdzonych wieści i t. p.

ROZDZIAŁ III.

Kary dyscyplinarne.

Art. 4. Do funkcjonariuszów Policji Państwowej stosowane będą następujące kary dyscyplinarne:

1) nagana:

a) zwykła—przez przełożonego bez świadków,
b) formalna, z wniesieniem do rozkazu dziennego,

2) areszt do 7 dni,

3) przeniesienie do niższej kategorii płacy,

4) degradacja,

5) wydalenie:

UWAGI: I — zwykłe zwrócenie uwagi, lub upomnienie służbowe (monit) nie jest karą dyscyplinarną.

II — kary aresztu nie mogą być krótsze niż 24 godzin.

Art. 5. Przy wymierzaniu kary za wykroczenia służbowe będzie brane pod uwagę: położenie honoru obwinionego, jego indywidualność, dotychczasowe prowadzenie się, uprzednia karalność dyscyplinarna oraz stopień, w jakim przez czyn ten były narażone interesa służbowe.

Art. 6. Dochodzenie dyscyplinarne za wykroczenia służbowe nie może być wszczęte po upływie 6 miesięcy od czasu ich spełnienia.

ROZDZIAŁ IV.

Organy władzy dyscyplinarnej i ich kompetencja.

Art. 7. Władzę dyscyplinarną sprawują:

1. Minister Spraw Wewnętrznych.
2. Komendant Główny.
3. Komendant Okręgowy.
4. Naczelnik Urzędu Śledczego.
5. Komendant Powiatowy.
6. Komendant Szkoły.
7. Komisarz Miejski.
8. Komisarz Policji Śledczej.
9. Komendant rezerwy okręgowej.
10. Komendant Kompanii Szkolnej.

Art. 8. W zależności od stopnia i rodzaju kary, jaka ma być zastosowana, jak również w zależności od kategorii służbowej funkcjonariusza Policji, podlegającego karze,—poszczególne z wyżej wymienionych organów dyscyplinarnych posiadają następujący zakres władzy dyscyplinarnej:

1. Komendant kompanii szkolnej, Komendant rezerwy okręgowej, Komisarz Policji Śledczej i Komisarz miejski posiadają władzę dyscyplinarną jedynie w stosunku do niższych funkcjonariuszów i mają prawo stosować nagane zwykłą i formalną oraz areszt do 3 dni.

2. Komendant Szkoły, Komendant Powiatowy i Naczelnik Urzędu Śledczego:

a) w stosunku do niższych funkcjonariuszów — nagane zwykłą i formalną oraz areszt do 5 dni,

b) w stosunku do wyższych funkcjonariuszów — nagane zwykłą.

3. Komendant Okręgowy:

a) w stosunku do niższych funkcjonariuszów — wszystkie przewidziane w art. 4 niniejszych przepisów kary,

b) w stosunku do wyższych funkcjonariuszów X, IX i VIII kategorii nagane zwykłą i formalną, w stosunku do pozostałych tylko zwykłą.

4. Komendant Główny:

a) w stosunku do niższych funkcjonariuszów — wszystkie przewidziane w art. 4 niniejszych przepisów kary,

b) w stosunku do wyższych funkcjonariuszów X, IX i VIII kategorii—nagane zwykłą i formalną oraz areszt do 3 dni, w stosunku do pozostałych — tylko nagane zwykłą i formalną.

5. Minister Spraw Wewnętrznych posiada pełnię władzy dyscyplinarnej w stosunku jak do wyższych tak i do niższych funkcjonariuszów Policji.

Art. 9. Władza dyscyplinarna wyżej wymienionych organów rozciąga się wyłącznie na podwładnych im funkcjonariuszów Policji.

Art. 10. Władzę dyscyplinarną posiadają również ci wyżsi funkcjonariusze Policji, którzy wraz z odpowiedzialnością za utrzymanie dyscypliny mają powierzona komendę nad oddzielnym urzędem policyjnym, oddziałem lub szkołą.

Art. 11. Prawo dyscyplinarnego karania jest przywiązane nie do stopnia (szarży), lecz do służbowego stanowiska i przechodzi automatycznie na zastępcę.

Art. 12. Kary nagany i aresztu są stosowane przez odpowiednie władze zwierzchnie po przeprowadzeniu dochodzenia.

Orzeczenie kary przeniesienia do niższej kategorii płacy, kary degradacji i wydalenie może nastąpić jedynie po uprzednim przeprowadzeniu dochodzenia:

a) w stosunku do niższych funkcjonariuszów Policji przez Komisję przy Komendancie Okręgowym, składającą się z przewodniczącego, którym jest faktyczny zastępca Komendanta Okręgowego i dwóch przedstawicieli Policji Państwowej, których mianuje z pośród wyższych funkcjonariuszów Policji Państwowej tego okręgu Komendant Główny na jeden rok.

b) w stosunku do wyższych funkcjonariuszów przez komisję przy Ministrze Spraw Wewnętrznych, składającą się z Komendanta Głównego, przedstawiciela Sekcji Bezpieczeństwa Publicznego M. S. W. i jednego przedstawiciela Policji, przy czym ci dwaj ostatni mianowani zostają przez Ministra Spraw Wewnętrznych na jeden rok.

Dochodzenie wraz z opinią komisji w formie wniosku zostaje przedstawione właściwym władzom do decyzji, mianowicie: w stosunku do niższych funkcjonariuszów — Komendantowi Okręgowemu, w stosunku do wyższych — Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 13. W wypadku orzeczenia przez Komendanta Okręgowego kary degradacji lub wydalenia winien on w ciągu trzech dni od daty orzeczenia — orzeczenie to wraz z całkowitem dochodzeniem i wnioskiem Komisji przesłać do Komendanta Głównego. Komendantowi Głównemu w ciągu miesiąca od daty otrzymania przysługuje prawo zmiany orzeczenia Komendanta Okręgowego.

Art. 14. Jednocześnie z wszczęciem dochodzenia dyscyplinarnego odpowiednim władzom dyscyplinarnym przysługuje prawo zawieszenia w czynnościach służbowych, podlegających dochodzeniu funkcjonariuszów Policji.

Art. 15. Odnosne władze zawieszające winny najpóźniej w ciągu 48 godzin zawiadomić o zawieszeniu, zastosowaniu względem niższych funkcjonariuszów, Komendanta Okręgowego, względem wyższych — Ministra Spraw Wewnętrznych w drodze służbowej.

Art. 16. Karanym nie przysługuje prawo odwołania się od orzeczenia władzy dyscyplinarnej.

ROZDZIAŁ V.

Dochodzenie dyscyplinarne przy przestępstwach przewidzianych w ustawach karnych.

W razie spełnienia przez funkcjonariusza Policji przestępstwa, przewidzianego w kodeksie karnym lub ustawach specjalnych, odosne władze dyscyplinarne winny niezwłocznie zawiadomić o tem właściwe władze sądowe.

Art. 18. W wypadkach przewidzianych w art. 17 władze dyscyplinarne niezależnie od dochodzenia sądowego przeprowadzają dochodzenia dyscyplinarne, przyczem w miarę ujawnienia przestępstwa i stosownie do jego ważności mogą jedynie zawiesić poszlakowanego w czynnościach służbowych lub wydać z Policji Państwowej. Wydalenie winno nastąpić trybem przewidzianym w art. 12.

Art. 19. W wypadku wydalenia, przewidzianego w art. poprzednim a) c) ile następnie względem wydalonego zapadnie w sądzie wyrok skazujący — dochodzenie dyscyplinarne uważa się za ukonczone, b) o ile następnie wydany wyrok sądowy zostanie uniewinniony lub postępowanie karne przeciwko niemu zostanie umorzone — dochodzenie dyscyplinarne winno być wznowione w celu rehabilitacji i ewentualnej restytucji praw służbowych wydalonego.

Art. 20. We wszystkich innych wypadkach wszczęte w myśl art. 18 dochodzenie zostaje zawieszone do czasu wydania wyroku lub decyzji przez władze sądowe, poczem wznowia się w celu ustalenia, czy w danym czynie inkryminowanym niema cech wykroczenia służbowego i czy stosownie do tego należy ukarać winnego w drodze dyscyplinarnej.

ROZDZIAŁ VI.

Wykonanie kar dyscyplinarnych i kontrola nad wykonaniem.

Art. 21. Wykonanie kar dyscyplinarnych winno nastąpić natychmiast po ich orzeczeniu.

Art. 22. Wszystkie kary dyscyplinarne za wyjątkiem kary nagany zwykłej zostają wciągnięte do formularza służbowego funkcjonariusza Policji. Ponadto wszystkie kary winny być wciągane do księgi kar, prowadzonej przez właściwą władzę dyscyplinarną.

Art. 23. Wyżsi przełożeni mają obowiązek troskliwie czuwać, aby kary dyscyplinarne były stosowane przez niższych przełożonych sprawiedliwie, celowo i zgodnie z niniejszymi przepisami, za co są osobiście odpowiedzialni: w tym celu mają dokładnie kontrolować wymiar stosowanych kar, o czym czynią odpowiednią adnotację w księdze kar.

Jeżeli wyżsi przełożeni dostrzegą, że karzący nie był uprawniony do nałożenia kary, lub że kara nałożona przez niższego przełożonego jest niedopuszczalna ze względu na jej rodzaj lub czas trwania, lub nie jest współmierna z winą—mają prawo karę zmienić lub znieść.

Art. 24. Co miesiąc Komendanci Powiatowi Komendantom Okręgowym, Komendant zaś Okręgowi Komendantowi Głównemu winni przedstawić wykazy kar, zastosowanych czy to osobiście, czy też przez podwładne im organy dys-